

[Sigsgaard.]

ser. Nu står man så i den situation, finansudvalget, staten, at man er fanget i et spil. Enten kan man sige: vi holder fast ved det, vi sagde her i folketinget og til offentligheden for nogle måneder siden, at denne ordning udløber nu pr. 15. marts, og så er de 50 mill. kr. tabt. Det var lige præcis, hvad vi sagde, dengang vi havde debatten i december. Alligevel gik man fra finansudvalgets partiers side ind for at yde den støtte. Man kunne selvfølgelig også fra disse partiers side dengang se, at her var der tale om en foræring, men man ville ikke erkende det åbent. Nu er man altså fanget. Hvis ikke man vil erkende tabet på de 50 mill. kr., tage tabet på de 50 mill. kr., så må man fortsætte, og nu skal man fortsætte til 1975 eller 1976, det er det, finansudvalget skal diskutere i dag. På længere sigt tror jeg godt at man er klar over, at de penge er tabt.

I mellemtiden er der sket det, at motorfabrikken er udskilt — det er jo den, der i særlig grad er noget værd ude på virksomheden — der er udstedt aktier i den for 120 mill. kr., tegnet til en overkurs på 120, altså svarende til 150 mill. kr., og nu skal der sælges til en kurs på 150. I forhold til de værdier, der ligger i motorfabrikken, er det jo en meget, meget beskedne kurs. Det er i høj grad en underkurs, der er tale om. Køberne af disse aktier — og det kan meget vel blive dem, der også i dag har de store aktieposter i det gamle B & W, altså ØK, Lauritzen o. s. v. — de tildeler altså sig selv en væsentlig foræring og trækker i øvrigt værdierne ud af det gamle B & W, hvor staten har sikkerhed for sine 50 mill. kr. Det vil sige, at statens sikkerhed er ved at forsvinde, medens de, der har fået støtten fra staten, altså store koncerner som ØK og Lauritzen o. s. v., har sikret sig gennem manipulationerne omkring motorfabrikken, at deres er på det tørre. Der sker for tiden det, at hver eneste dag meddeler radioen i udsendelsen kl. 12.30: den største enkelthandel på børsen i dag var B & W. Det er næsten hver dag. Der handles kolossalt med aktier i B & W. Folketinget her, som bevilger penge til B & W, aner ikke, hvad det er, der sker, fordi aktierne ikke er noteret på navn, og fordi man ikke har villet gøre noget ved den sag.

Jeg synes, det er rimeligt, at man i dag

stiller spørgsmålet til handelsministeren: hvad er det, der er ved at ske? Sælger man til sig selv? Er det det, der sker? Og hvem er der ellers inde i billedet? Jeg minder om, at VS i sin tid stillede forslag her i folketinget om, at man skulle undersøge, hvem det var, der ejede B & W. Deri ligger nok forklaringen på, at B & W har den økonomiske stilling, som det nu har. Det ville man ikke gøre. Fra socialdemokratiets side ved hr. Per Hækkerup sagde man dengang: vi regner med, at 3 mands udvalget afklarer det spørgsmål, og ellers ville vi tage det op igen. Nu har vi fået 3 mands udvalgets rapport. De har ikke afklaret noget som helst i den retning. De har ikke afklaret, om det er store skibsredere sammen med underleverandører, der ejer B & W, eller hvem det er. Vi er altså ikke klogere, og finansudvalget vil nu i eftermiddag endnu en gang forære skatteyderpenge til dette selskab, som man ikke ved hvem er, og som er i gang med at skifte ejere. Vi ved ikke, hvad det er, der er i gang med at ske. Jeg synes, det er fantastisk, at man gør det på den måde.

Jeg vil stille det spørgsmål: vil man prøve på at sikre sig — ikke bare prøve på at sikre sig, men forlange sikkerhed for statens penge i motorfabrikken? Det må vel være det mindste, man kan kræve. Og vil man i øvrigt kræve offentliggørelse, offentligt kendskab til de aktietransaktioner, der finder sted for tiden, og transaktioner i øvrigt omkring B & W?

Jeg synes, det var en ganske rimelig ting og helt selvfølgelig at sige det under behandlingen af denne sag på dagsordenen, så at de mennesker, der skal punge ud med de 50 mill. kr., eller hvor meget det til sin tid kan beløbe sig til — og punge ud med dem skal de efter min vurdering før eller siden — får at vide, hvem det er, de støtter. Det ser ud, som om det er nogle store koncerner, der er ved at sørge for, at de selv har deres på det tørre; i sidste ende bliver det de ansatte, og det bliver staten, og det bliver i øvrigt også småaktionærerne, der økonomisk kommer i klemme, der kommer til at bære tabet, der kommer til at miste deres stilling — for de ansattes vedkommende. Jeg synes, det er en grov komedie, der udspilles her, og det kan jeg ikke lade være med at kommentere her i folketingssalen, hvor sagen i øvrigt ikke vil blive behandlet.